

der skulle til. Til det ærede Medlem for Thisted, der talte højt om Offervilligheden indenfor Højre, vil jeg sige, at den er ikke større end indenfor os, men vi fordre, at Bevillingerne ikke gives i bestemte politiske Øjemed, men kun anvendes for at sikre det, som er Grundlaget for vort Lands vedvarende Bestaaen, og at der ikke gives andet end det, som sand og høj Fædrelandskærlighed fordrer; men da ere vi ogsaa villige til at give. Der er ingen Forskel paa Fædrelandskærligheden i de forskellige Partier. De Herrer maa ikke tale for højt om deres Fædrelandskærlighed, de, der ville kaste Tvivl ud om vor og insinuere noget om den, ramme først og fremmest sig selv; saaledes har man ikke Lov til at dømme ud fra politiske Standpunkter.

Min Opfattelse er som sagt den, og jeg haaber, at det skal fremgaa af Forsvarskommissionens Betænkning, at man ogsaa der ser klart, at vort lille Lands Selvstændighed kun kan bevares ved Neutralitet og ved alt, hvad der kan støtte denne. Efter min Mening er Fæstningen et Vaaben, der kan drage os ud af Neutraliteten, og er den erobret, saa er der ikke Tvivl om, at saa er vor Selvstændighed borte, og Dynastiet væk. Jeg forstaar godt, at det indenfor Højre maa være pinligt at gaa med til at indrømme Muligheden af Landets militære Ordning uden Fæstningen. Jeg tænker paa alle dem, der i Provisorieaarene stod jublende om det daværende Ministerium og gennemførte denne Fæstning paa Trods af Folkets Villie. Men selv dem, der gjorde det og endnu holde paa Fæstningen — og jeg anerkender naturligvis, at det maa være deres Overbevisning, at det er det rigtige — haaber jeg dog, at de, hvis det skulde komme dertil, at Forsvarskommissionen forlangte det, alligevel ville gaa med til dens Nedrivning. I saa Henseende henholder jeg mig ogsaa til Udtalelser fra det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birek). Jeg forstaar, at de militære, som ere begejstrede for deres Stand, helst se, at vort lille Land har et Militærvæsen, en miniature, som de store Staters; men naar det gælder Spørgsmaalet om vort Lands Selvstændighed, og det bliver nødvendigt, kan jeg ikke tro andet, end at ogsaa de militære maa kunne forsage deres Idealer og bøje sig for de praktiske Fordringer. Jeg tror de ville det. Saa kommer der endelig den store Mængde indenfor Højre, som slet ikke har nogen Mening selv, men som hen-

viser til de saakaldte sagkyndige, eller som sige: Ja, nu staar Fæstningen der jo, eller: Det var jo det store Ministerium i Firserne, der lavede den. Jeg haaber, at naar Forsvarskommissionens Arbejder lige for og Afgørelsen skal træffes, at alle, hver for sig, da ville gøre dette Spørgsmaal til Genstand for en alvorlig og fædrelandskærlig Overvejelse. Jeg tror fuldt og fast, at man saa vil komme til det Resultat, at Fæstningen maa væk.

Jeg for mit Vedkommende siger i alt Fald, at for mig kommer det ikke an paa at faa de militære Udgifter ned, det er ikke det første og det vigtigste Spørgsmaal for os. Nej, det første og vigtigste er Landets Selvstændighed, og jeg siger til dem, der holde paa Fæstningen som Grundlag: Hvis I sige til os: Vi ville gaa med til Fæstningens Nedrivelse, hvis I ville give rigeligt til Udviklingen af det levende Værn til Søs og til Lands, saa siger jeg; Selvstændigheden gaar først, derfor ned med Fæstningen, lad os saa faa et Kompromis om, hvor meget vi skulle have til det levende Værn; selv om det gaar over det nuværende, saa er jeg villig til at gaa med. Og jeg kan gøre det af andre Grunde ogsaa. Hvis Fæstningen bliver ved at staa, vil det blive aldeles ubodelige Udgifter, der ville fordres for dens Vedligeholdelse og Udvikling, og den vil blive en fuldstændig Ødelæggelse for København. Og dertil kommer paa den anden Side, at selv om vi gik betydelig om med Udgifterne til det levende Værn, imod at Fæstningen blev revet ned, vilde der komme en Tid, hvor Partierne faldt til Ro, og da vilde der ogsaa i alle Partier paatrænge sig Samarbejde om Udgifternes Begrænsning, og lidt efter lidt vilde de komme ned. Det er min Overbevisning.

Men skulle vi have Fæstningen, saa er der kun en Vej at gaa for at opnaa Dækning af de uhyre militære Udgifter, og det er den, at alle Militærudgifter dækkes gennem en Formue- og Indkomstskat — ubetinget! Det sociale Liv, de kulturelle Op-gaver, der stilles nu og i Fremtiden, gør saa store Fordringer til vore Finanser, at det vil være aldeles umuligt at tilfredsstille Folkets retmæssige Krav i saa Henseende, dersom der af de indirekte Skatter vedblivende skal øses Penge ud til Fæstningen og dens Konsekvenser. Saa skal Fæstningen komme en Gang, haaber jeg, at Befolkningen vil staa fast paa, at alle Militærudgifter skulle dækkes af Formue- og Indkomstskat.

Til Slutning maa jeg maaske i Anled-